

ПОПІЛЬНИК

Ніктос, також відомий як Попільник, Благословенний, Вартівник Душ, Предвічний бог простих людей і закінчень, Предвічний Смерті й наразі — бог терпцю, що урвався к такій-то матері, не хотів стояти в коридорі під своєю спальнею.

Попіл геть не хотів бути тут, коли йому думалося лише про те, що його королева — його споріднене серце, його дружина, цілий його світ — лежить у їхньому ліжку й чекає на нього.

Він залишив її всього кілька хвилин тому, але його плоть мало не бриніла від бажання повернутися до неї. Дивитися на неї. Торкатись її. Нагадати собі, що вона убезпечена, жива й здорова. Що її Вознесіння й кілька годин опісля не були просто чудовим сном.

Попелові кортіло нагадати собі: хоча він стільки робив, щоб лишатися закритим для інших, навіть видалив собі *кардію*, вони все одно з'єдналися, розбивши товсті щити, які тулили до грудей, і розтрощивши бар'єри, які виставили одне перед одним. Звичайна сила Попелової волі пішла наперекір долі. Вони пішли наперекір долі.

А все завдяки дечому вкрай непередбачуваному.

Незананому й неписаному.

Єдиному, що могутніше за Доль...

Істинному коханню серця й душі: вони були споріднені серцем.

Але ця розмова з Нектасом важлива. Вона має відбутися.

Тож він терпітиме.

Чи принаймні витримає цю перерву.

— В царстві тихо, — неголосно повідомив Нектас.

— Поки що.

— Поки що, — згодився дракен. Його чорне волосся з багряними пасмами ковзнуло по плечу. — На кордонах між Землями Тіней і Ваті тихо. В небесах також. І Аттес із Кіном нічого не робили.

Аттес Попела не бентежив, хоч йому й кортіло здерти шкіру з того падлюки. Він мимоволі стиснув кулак. Ні. Насправді він збирається повільно, болісно випустити кишки братові Предвічного Злагоди та Війни, спершу здерши з нього по смужці плоті за кожне слово, що його він сказав Попелові під час його ув'язнення, хоч правдиве, хоч ні.

— Його величність милостиво запропонував віддати її мені, коли вона йому набридне. — Коли Кін опинився в Попела просто під носом, гадаючи, що того остаточно приборкано, його очі заблищали характерною садистською радістю. — Не думаю, що ця пропозиція їй сподобалася. — Він засміявся. — І сумніваюся, що їй сподобається мій прутень у неї в дупі, але зрештою вона отримає задоволення. Вона навіть почне благати, щоб... — Його слова закінчилися бульканням крові й лайкою.

Попіл натягнув кістяні ланцюги якраз достатньо, щоб підняти руку й устроїти пальці засранцеві в горло. Він при цьому втратив половину шкіри та шматок кістки, але йому було байдуже. Він радо робитиме так знов і знов. Таку вже сильну лють відчуває.

Відчуває досі.

Просто вона притлумлена.

В Попелові очі вп'ялися очі кольору відшліфованих сапфірів. Він досі не звик до нинішніх очей дракена, проте

впізнав розуміння в цьому погляді. Нектас знав, куди полинули його думки. Для цього йому не був потрібен зв'язок. Адже найстарший дракен був для нього як батько й брат *водночас*.

Нектасів погляд ковзнув далі, до дверей опочивальні.

— Коліс досі ховається.

До Попелової плоті притиснулися тіні, а вздовж коридору шалено замиготіло світло смолоскипів на стіні. Вже сама згадка дядькового імені викликала в Попела таку сліпу лють, що порівняно з нею його почуття до Кіна здавалися... не такими вже й страшними.

Бо Попіл знав.

А ще Коліс любив поговорити, прийшовши до Попела. Відмінність полягала в тому, що він був розумніший за Кіна й, говорячи про Серу так, ніби вона належала йому, старався триматися на безпечній відстані. Попіл зціпив зуби, і світло яскраво спалахнуло.

— Попеле, — тихо застеріг Нектас і підійшов до Предвічного впритул. Блакить його очей палала так само яскраво, як світло на стіні.

— Я в нормі, — повільно вимовив Попіл, вдихнув і щосили притлумив жорстоку темну енергію.

Нектас підняв брову.

— Точно?

Він мусив бути в нормі.

— Ага. — Прокашлявся. Світло довкола них пригасло. — Як гадаєш, як довго він буде у відключці?

— Важко сказати. Зо два дні? Тиждень? — Нектас знову кинув погляд на двері опочивальні. — У Сери, як я розумію, все добре?

Та більше ніж добре. В неї все було просто ідеально. Та все ж він кивнув.

— Так.

— Утішно це чути. — Нектас зупинився. — Хоч ти й погрожував мені вбивством, коли я востаннє стукав у двері.

Попіл відчув, що починає шарітися, чітко згадавши, як сказав Нектасові, що вб'є його, якщо той не відійде від

дверей нахрін. А втім, Попіл тоді *щойно* витягнув пальці з Сериної солодкості.

— Так. — Він знову прокашлявся. — Вибач, що так вийшло.

Нектас реготнув.

— Не треба просити вибачення. Я пам'ятаю, як воно...

Світло в дракенових очах пригасло. Хай йому грець. Попіл відчув це як ніколи сильно й глибоко в грудях. Адже навіть усі втрати, які він пережив, — а він утратив батьків і тих, хто був йому небайдужий, — були нічим порівняно з утратою другої половинки. Того, хто був для тебе всім.

А Нектас пережив таку втрату.

Коліс постарався.

Попіл узяв дракена за плече.

— Присяга, яку я тобі приніс раніше, нікуди не поділася. Коліс поплатиться за те, що зробив із тобою й твоїми близькими.

Нектас глибоко вдихнув, роздувши ніздрі.

— Знаю.

— Добре. — Коли Попіл опустив руку, замерхтів золотий завиток шлюбного відбитка на тильному боці його лівої долоні. — Я знаю, що інші хочуть від мене чогось більшого за короткі новини й бажають побачити Серу.

— Їм треба її побачити, — відповів Нектас, схрестивши руки на грудях. — На власні очі.

Попіл розумів це. Іншим треба побачити, що Сера — та, кого вони знають, упевнитися, що вона не втратила відчуття свого «я» під час Вознесіння й що вона — саме та, кого відчували вони всі.

Істинна Предвічна Життя.

Проте їм доведеться зачекати.

— Мені ще не випало нагоди нормально поговорити з нею, — розпочав Попіл.

— Нізащо не здогадався б, — іронічно відказав Нектас.

На губах Попела з'явився ледь помітний усміх, але він швидко зник.

— Лише поговоривши із Серою, я зможу спокійно сприйняти, що до неї *хтось* прийде, — промовив він. — Мені треба впевнитися, що в неї все гаразд.

Нектас кивнув.

— Вона багато пережила.

— Атож. — Він знав це, хоча Сера мало що розповідала про своє ув'язнення.

Але Попіл *знав*.

Навіть якби Коліс і Кін не мололи язиками, Попіл нізащо не забув би, як їй кортіло дізнатися, чи сприймає він її досі як раніше. А ще він знав, *чому* вона може таке питати, хоч і каже, що з нею насправді нічого не трапилось. Чудово знав, що можна зробити з людиною, щоб вона почала такого боятися. Він же, зрештою, сам був у тій срані як свідком, так і учасником мимоволі.

В горлі засів клубок смутку й люті, але Попіл не дав йому себе задушити. Інакше цей клубок задушив би і її.

— Їй знадобиться час, щоб зорієнтуватися, — сказав Попіл. — Щоб це сталося, мені потрібен ти.

— Я можу допомогти, — без вагань запевнив Нектас. — Я подбаю про те, щоб інші не чіплялися до тебе до кінця вечора й усю ніч. Буду на сторожі й далі — раптом якісь ідіоти вирішать, що сьогодні було б добре померти.

Губ Попела торкнулася дика усмішка. Йому сподобалось, як прозвучало останнє.

— Можливо, мені знадобиться більше ніж одна ніч.

— Перетнемо цей міст, якщо до нього доберемося.

— Якщо ми до нього доберемося, я його спалю, — застеріг Попіл.

У дракена піднявся один кутик рота, і він перемкнувся на двері.

— А вона, може, й збудувати той міст не дозволить.

Попіл пирхнув. Тут Нектас, певно, влучив у яблучко.

— Ти... — Він замовк, раптом відчувши в горлі гострий смак бентеги й зрозумівши, що це не його почуття. Заціпенів усім тілом. — Мені треба повернутися до неї.

Нектас кивнув.

— Вона снить. — Перевів погляд назад на Попела. — І її сни дуже неспокійні.

Важкість у Попелових грудях пронизало здивування.

— Ти вже зв'язав себе з нею?

— Ми зв'язали себе з нею, коли вона народилася. — Нектасові очі засяяли ясною, блискучою блакиттю. — Просто не знали цього.

Звідки їм усім було знати? Лише кільком особам було відомо, що Попелів батько Ейтос уклав останні свої — й Попелові — жаринки життя в смертний рід. І серед них утаємничених не було. І вони не могли очікувати, що смертна переживе Вознесіння та стане Предвічною. Це було новою для них усіх.

Попіл зібрався було розвернутись, але спинився. Він мав сказати дещо ще.

— Дякую.

Нектас схилив голову набік.

— За що?

Попелові уста вигнулися в іронічній усмішці, і він узяв дракена за карк.

— За роки допомоги й відданості.

Нектас відповів йому тим самим. Вага дракенової руки заспокоювала.

— Попеле, наша відданість тобі зросла серед твоїх жертв і з твоєї сили волі. Наш зв'язок із тобою заслужений і не слабший за *нотам*.

Попіл ствердно підняв підборіддя.

— А Сера?

Нектас усміхнувся, і в його погляді з'явилася схвальна нотка.

— Вона заслужила на це, хоч і не мусила. — Він стиснув Попелове плече, а тоді опустив руку. — Дбай про неї.

— Завжди, — пообіцяв Попіл. Це була справжня обітниця, яку він виконуватиме цілу вічність.

Попіл залишив Нектаса в коридорі й вернувся до Сери, тихо прослизнувши у спальню. Його погляд відразу знайшов її, і час неначе зупинився.